

LA FINESTRA

Joves destacats:
Montserrat Playà

Totaventura
Castellbisbal-
Marroc

Vivències d'ahir

XI Ral·li
Scalextric

Congrés de
Puericantores

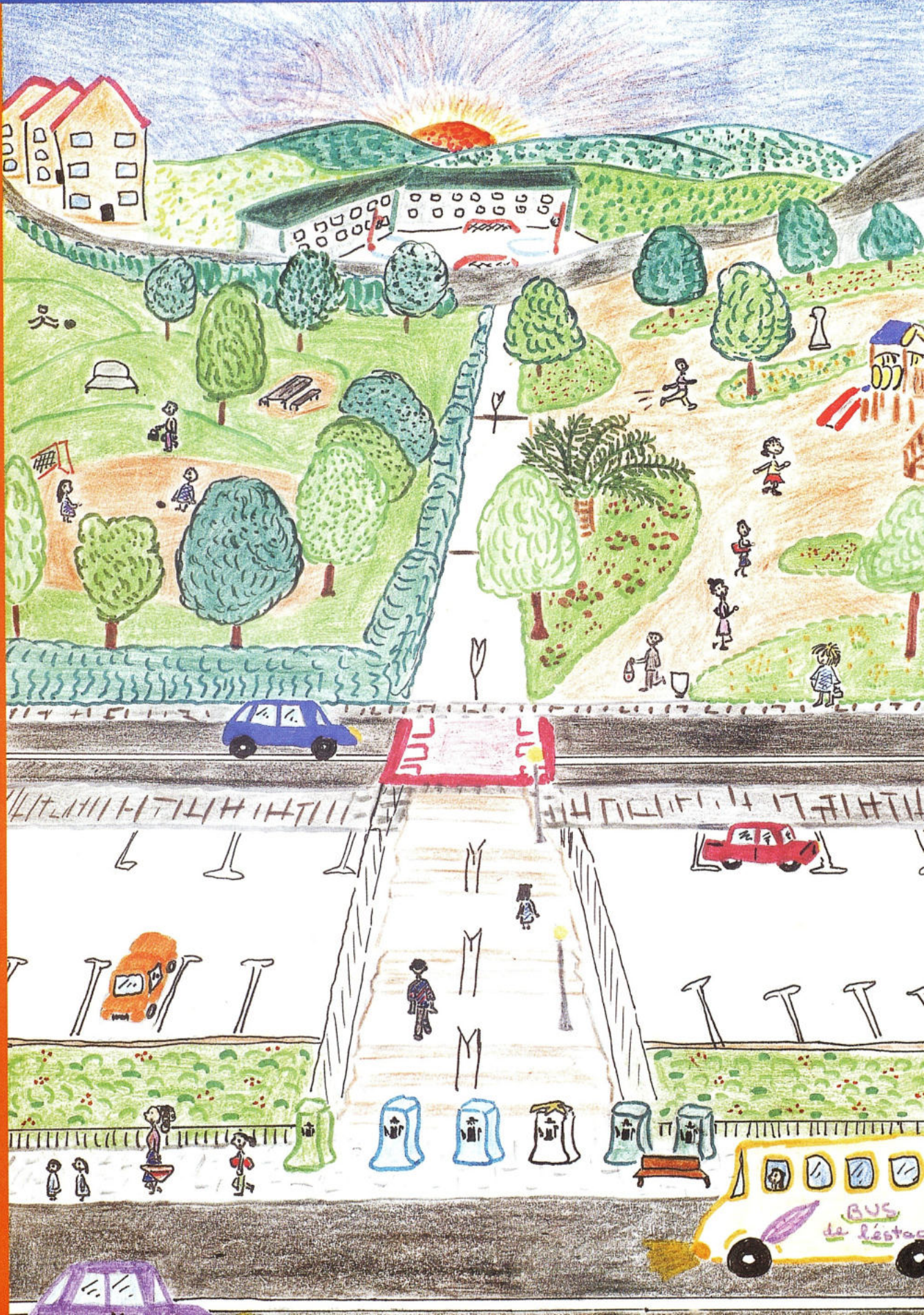
Obres al temple

Casa de Andalusia

El ruc català

Associació
d'Amics de
Castellbisbal

El grup municipal
de CiU té la
paraula

1r CONCURS DE DIBUIX

QUÈ HI VEUS DES DE LA TEVA FINESTRA?

Primer premi

Autora: **Marina Sala** - Edat: 10 anys
CARRER JACINT VERDAGUER

Segon premi

Autor: **Omar Laiseca** - Edat: 15 anys
CARRER LLUÍS MILLET DE CAN CAMPANYÀ

Tercer premi

Autor: **David Garcia** - Edat: 7 anys
CAMP DE FRUITERS

Els autors amb les seves obres.

El dia 22 d'agost, com a acte final de la nostra entitat, i dins dels actes de la Festa Major d'Estiu del nostre poble, vàrem lliurar els premis als guanyadors del nostre primer concurs de dibuix, que tenia com a lema: *Què hi veus des de la teva finestra?*

L'adjudicació dels premis fou per votació popular. Tothom que visitava l'exposició amb les obres presentades al concurs, trobava una urna on hi dipositava la seva papereta indicant quines obres mereixien els tres premis. Les obres guanyadores ho foren doncs fruit del gust i el criteri de tots i cadascun dels visitants de l'exposició.

Volem donar la nostra més sincera enhorabona als tres guanyadors i les nostres més expressives gràcies a tots els altres participants que van dibuixar el que veien, amb una mirada, de vegades sorprenent, des de la seva finestra. Amb els seus dibuixos han donat imatges ben peculiars i perspectives diferents del nostre entorn. Veritablement va ser tota una experiència. Moltíssimes gràcies, i felicitats pel vostre entusiasme.

LA FINESTRA

Revista de l'Associació
d'Amics de Castellbisbal

Número 2
Gener 2005

PORTADA:

Guanyador del primer
concurs *Què hi veus des de
la teva finestra?*

Edat: 10 anys
CARRER JACINT VERDAGUER

EDITA:

Associació d'Amics de
Castellbisbal

C/ Sant Miquel, 38
08755 Castellbisbal
Telèfon 93 775 97 31

Adreça electrònica:
amicsdecastellbisbal@
telefonica.net

IMPRESSIÓ:

Nou Color
Dipòsit legal: B-50407-2004

PUBLICITAT:

Mòbil 609 370 178
Adreça electrònica:
amicsdecastellbisbal@telefo
nica.net

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:

Montse Bargalló

La distribució GRATUÏTA
d'aquesta publicació és
POSSIBLE GRÀCIES a tots
els membres de l'Associació
d'Amics de Castellbisbal

Les opinions publicades són
responsabilitat exclusiva
dels seus autors

Obrir la nostra FINESTRA

Quan al matí sona el despertador, quantes vegades hem donat mitja volta per seguir dormint. Però aleshores ens aixequem mandrosos i amb poques ganes de començar el nou dia. Fins i tot ens costa d'obrir "la nostra finestra", perquè aquest gest és el signe que cal posar-se en marxa, per complir amb les nostres obligacions quotidianes, o les nostres activitats, o fer esport, o qualsevol de les nostres aficions. Però el cert és que quan ho fem, entra la llum, la llum natural del nou dia, una llum que ens omplirà de vida, una llum que ens acompanyarà durant tota la jornada.

Doncs, això ens ha passat a nosaltres amb la nostra «Finestra». Podríem excusar-nos dient que hem tingut dificultats tècniques, podríem donar mil altres raons, però cap d'elles fóra certa. Hem d'admetre la realitat: "hem estat mandrosos", com als matins quan sona el nostre despertador. I aquesta mandra és fruit de les dificultats que comporta el fer les coses de forma voluntària, esgarrapant hores d'altres moments i compromisos.

Però ara que l'hem OBERT, ens sentim amb la mateixa sensació de l'entrada de la llum del matí. Una llum que han estat totes les persones i entitats que han confiat en nosaltres. Començant pels participants al nostre primer concurs «Què hi veus des de la teva finestra?», passant per entitats del nostre poble, que amb les seves accions configuren un poble actiu, cohesionat i ple d'amistat. Però també persones concretes, que ens han ofert el seu temps, ajudant-nos a conèixer les seves accions, il·lusions i projectes, totes tant especials, i tant variades i diferents.

Voldríem compartir amb tots vosaltres, amables lectors, les sensacions que nosaltres hem tingut a l'obrir aquest nou número de «La Finestra» i que vosaltres també tindreu si fullegeu la revista, però sobretot si us atureu a llegir-la.

Montserrat Playà

Més que una conversa podríem dir que ha estat tota una experiència.

Haver pogut escoltar tot el que ens ha explicat la Montserrat Playà suposa per a nosaltres tenir una nova dimensió d'un indret llunyà però que gràcies a persones com ella se'ns fa proper. Esperem que sapiguem transmetre el que la Montserrat ens va aportar i tot el que llegiu en aquest article us ajudi a gaudir tant com vam gaudir nosaltres.

Per fer una petita presentació explicarem que la Montserrat Playà és filla de Castellbisbal. Moltíssima gent la coneix primer per les seves arrels, perquè és una persona que no deixa indiferent i també perquè és professora a l'IES Castellbisbal.

—Bè comencem amb un clàssic per posar-nos tots en situació. Explica'ns Montserrat on has estat aquest estiu?

—Doncs aquest mes de juliol i agost vaig anar a Calcuta, a l'Índia per col·laborar amb les missioneres de la Caritat, que són les de la Mare Teresa de Calcuta, tota una organització.

—Sí, en realitat, qui no ha sentit parlar de l'obra de la Madre Teresa de Calcuta, però podries explicar-nos com funciona i quines són en realitat les tasques que es desenvolupen en aquest centre?

—A Calcuta el que hi ha són diferents centres de l'obra de la Mare Teresa de Calcuta, que estan classificats en funció de diferents malalties, on acullen diferents tipus de persones. Per exemple, un centre acull nens orfes de 0-3 anys, un altre nens petits deficients, un altre d'adolescents deficients, un altre és la ciutat dels leprosos, el més conegut, etc. Tothom és recollit del carrer, i principalment de les estacions, son gent de castes molt baixes que estan practicament desnonats per la societat.

—I tu on eres concretament?

—Jo estava a Nabo Jebon, un centre d'adolescents deficients severos físics, és a dir, són deficients psíquics però com allà els deficients psíquics no els cuidaran, per exemple, les nenes les maten, en canvi un nen no es mata perquè tenir un nen és un privilegi, però tenir un nen deficient per ells es com una maledicció de Déu.

—I que fan aleshores?

—El que fan es amagar-ho, i si la família és molt pobre i no el pot arribar a mantenir, o la vergonya és tan gran que no el volen mantenir, el que fan és abandonar-lo i això generalment es fa a les estacions de tren.

—A les estacions?

—Sí, l'associació té un equip de gent especial que hi va cada dia per trobar i recollir totes aquestes persones i nens que han estat abandonats. Per exemple, en el cas dels nadons i nens petits, les mares que per diferents raons abandonen el seu fill ja saben a quin lloc concret el tenen que deixar perquè el recollin i el portin al centre on cuidaran d'ell. També hi ha mares que van al centre on ha estat acollit per poder-lo veure. També hi ha casos de nenes en que els pares les han intentat matar i la nena ha sobreviscut. Aleshores el que les mares fan, és que les aban-

donen, perquè siguin acollides i elles van a veure la seva filla, i el pare es pensa que ha mort.

—Escoltar tot això trasbalsa bastant, però ens podries explicar quelcom de les castes, perquè hi són?

—A l'Índia la gent és molt conformista, cadascú accepta la seva situació. Cadascú pertany a una casta en funció d'on neix, i això és conseqüència de la anterior vida que ha portat, per tant si pertany a una casta pobre, és segons ells perquè ho mereixen. Però les persones, tenen una mirada especial, i un somriure meravellós, per això algú ha dit que la Índia és un país màgic.

—¿Quin és el pensament de la Mare Teresa de Calcuta?

—La Mare Teresa posa l'accent en l'atenció a persones malaltes en un sentit ampli. I el que demanen és que tú puguis donar molt d'amor a cada persona, perquè trobi la pau i l'amor que necessita. L'objectiu no és curar sinó donar amor, aquest és el lema de la Mare Teresa de Calcuta.

—Tú ja coneixies l'Índia? Hi havies estat en altres ocasions?

Jo ja coneixia l'Índia de quan vaig col·laborar amb la Fundació Vicenç Ferrer. L'any passat arrel de la beatificació de la Mare Teresa es van publicar tants articles i reportatges que em va despertar les ganes d'anar-hi. De vegades algú es pensa que calen unes condicions especials, però hi pot anar tothom que tingui ganes d'estimar.

—Et va costar molt treballar com a voluntària ens els centres de la Mare Teresa de Calcuta?

—Jo mai havia cuidat malalts, ni havia estat en cap hospital. Allí vaig cuidar nens amb paràlisi cerebral o epilèpsies. La comunicació era difícil. Ells s'expressen amb crits i rialles que cal saber interpretar. De fet calia parlar el llenguatge de l'amor, com deia la Mare Teresa de Calcuta. Jo els hi parlava des del cor, els hi parlava en català i moltes vegades somreien.

—Hi penses tornar Montserrat?

—L'aprenentatge en aquest indret i sobre tot de les persones que coneixes i la forma de valorar la vida, l'amor que reps, i l'amor que dones, proporciona un creixement personal..., hi penso tornar sempre que ho necessiti.

Al Marroc en 4x4

Viatge de famílies de Castellbisbal

Elena, Mirèia i Àlicia

Tres intrèpits periodistes de la nostra revista LA FINESTRA, l'Elena, la Mirèia i l'Àlicia, han fet una entrevista a tots els nens, nenes i adolescents que en 5 vehicles 4x4 van fer un viatge pel Marroc. Són: Umu Rodón, Jordi Rodón, Celia Rovira, Marc Bosch, Judith Bosch, Meritxell Anducas, Albert Anducas, Cèlia Anducas, Aleix Sala, Alba Sala, que pel que sembla van fer una mena de rallye París-Dakar. Ells ens expliquen la seva experiència.

La Finestra: Per començar; us va agradar el viatge? Per què?

T.C.M.: Nens, nenes, adolescents de l'expedició "Totaventura. Castellbisbal-Marroc (T.C.M.): *tots van expressar la seva opinió i foren aquestes:* Perquè les dunes molen molt. Perquè va ser molt divertit. Perquè va molar molt pujar als camells. Perquè vam menjar molts caramels. Perquè vam dormir en una jaima. Perquè m'ho vaig passar bé. Perquè vam anar amb els amics. Perquè vam menjar carn de camell. Perquè ens vam banyar a un

L.F.: Hi va haver gaires problemes amb els papers dels tràmits de la frontera?

T.C.M.: Els tràmits de cada persona es fan al vaixell, ja que embarques en territori espanyol i desembarques en territori marroquí i és clar en una hora que dura el trajecte, tots els tripulants ja tenien fets els tràmits. I els tràmits del cotxe sí que es feien un cop arribes a terra ferma. I allà sí que tardaven una estona, ben bé un parell d'hores

L.F.: Quan Vau anar al desert, que us va semblar? Perque nosaltres tenim la sensació que es un paisatge monoton, expliqueu-nos com era...

T.C.M.: Al desert vam veure sobretot molta sorra dunes i camells, i poc verd. Poques plantes, pero tambe era. molt variat, un dia podíem estar a les altes muntanyes del Marroc allà plenes d'uns arbres enormes i frondosos, i al dia següent ens trobàvem al mig del desert.No ho es pas monòton.

L.F.: Com eren les cases allà? De quin material estaven fetes i per dins son com les nostres?

T.C.M.: Eren fetes de fang i palla i molt petites, i feia una olor diferent, com una pudor. I també hi havia moltes aranyes i mosquits. En canvi les cases de les muntanyes eren de pedra i als pobles de les valls, eren de palla amb terra i sostre.

No son pas com les nostres tenen una entrada petita, amb una sala on hi ha la cuina amb un camping-gas. Després una sala petita que es el menjador i que es con-

verteix de nit en dormitori. De vegades hi havia una habitació més petita per estar-hi. En alguns casos vam trobar alguna casa amb dutxa però no era el més habitual allà. Els animals vivien dins de la casa.

L.F.: Què menjàveu? Us agradava?

T.C.M.: Sobretot el què més menjàvem era carn de camell, cuscus, tajinés, taronja amb canela, verdures de la càlia. I ens van agradar molt els ous. No ens va agradar gaire la carn de camell ni la canela de la taronja.

L.F.: On dormíeu?

T.C.M. A la jaima, que es una tenda de campanya pròpia del Marroc, i també vam dormir als albergos, a una casa que ens van acollir

L.F.: Vau conèixer a nens del Marroc? Us hi va fer nòvios/es?

T.C.M.: Sí que vam fer amics allà al Marroc, però novios/es NO!!, però sí que jugàvem a futbol i esclar, nosaltres sempre hi guanyàvem.

L.F.: Com anaven les persones allà vestides? Què portaven?

T.C.M.: Anaven molt tapades i amb màniga curta. Mocadors o turbants al cap. Els homes també portaven turbants i túniques.Allà, el clima, era agobiant perquè feia molta calor, i a la nit feia molt de fred. El que és curiós és que la gent d'allà, al migdia, quan fa més calor, porten van mes tapats. i per sobre porten la túnica aquella.

L.F.: Notàveu diferència entre els preus d'allà i els d'aquí?

T.C.M.: Sí molta, perquè allà més que preus eren acords entre el comprador i el venedor. Però a vegades, també pagaven en diners.

L.F.: Quins objectes us intercanjàveu?

T.C.M.: Nosaltres els hi donàvem roba, llibres pel cole, caramels. Coses que a ells, per extrany que sembli, els hi costa molt de tenir. I ells ens donaven coses que feien ells mateixos, no com nosaltres que ho havíem comprat, com polseres, nines, ...

L.F.: Quina experiència us ha aportat l'estar allà al Marroc?

T.C.M.: És impressionant perquè allà està tot envoltat de sorra, sorra i cel. I aquest paisatge que veus cada dia et queda ben gravat. És impressionant.

Teresa Pidelaserra

Testimoni de la Teresa Pidelaserra, de Cal Manel, veïna de Castellbisbal.

A la Teresa li hem demanat que ens parli de la seva infantesa, dels seus records. I la seva memòria ens porta a un passat que és la nostra història, la del nostre poble, del nostre país. Però mirar endarrera ens fa mirar al present, de vegades tant igual o per altres tant diferent. Deixem doncs que parli la Teresa.

La meva infantesa va quedar marcada per la Guerra Civil. Jo aleshores era una nena. Recordo que quan va començar la guerra, de seguida les diferències es van fer visibles, entre els d'esquerres, i els de dretes, els pro-..., els contra-... Potser com ara. Però abans les persones no tenien cap identificació. N'hi havia que eren mal vistos només pel fet de ser cristians, quan la fe és una cosa personal, de cadascú, i no fa mal a ningú. A mi sempre m'ha dolgut saber que el meu pare se'l van emportar un vespre, a l'hora del sopar i mai més va tornar. La vida de la nostra família va canviar totalment. Un total trasbals. Jo aleshores vaig haver d'anar a una escola a Bar-

celona. Mentre hi vaig ser, sempre em vaig enyorar del meu Castellbisbal. Recordo que quan passaven els carros amb els cavalls tot el meu cor marxava cap a Castellbisbal. Realment quan hi penso i quan ho recordo, m'adono que les històries particulars en les guerres d'abans i les d'ara, son ben iguals, no hi trobo tantes diferències. I sobretot ho penso quan veig imatges a la tele, de les guerres de Bòsnia o de l'Irak. Jo prego per tantes famílies, desmembrades, trencades a causa de les actuals batalles que en el nostre món estan patint aquestes famílies. I voldria acabar demanant a tothom que mai hi hagi ni rencor, ni esperit de venjança, en el cor de ningú.

Amb la seva experiència la Teresa ens diu que les diferències polítiques, les diferències religioses, els ideals i tota mena de gustos, han de ser respectats, i no poden servir per fer sortir odis ni rencors, i que el respecte és el màxim valor entre les persones.

ENTITATS

XI Ral·li "Scalextric" Castellbisbal

LA EDICIÓ 2004
QUEDA ANULADA
DEFINITIVAMENT

Després de l'anul·lació inicial per coincidir amb les dates del Ball del Soci del Casal Cultural i Recreatiu, am haver de canviar-ho al 19 i 20 de febrer, que eren les dates més properes i les úniques que els patrocinadors tècnics ens podien subministrar el material especial de cronometratge. Tot i així, es dona la desgràcia de coincidir amb les jornades per votar la Constitució Europea, per tant, encara que per part del Casal i l'Ajuntament han buscat alternatives, aquestes no són compatibles amb els patrocinadors tècnics i, sense ells, no podem realitzar el Ral·li.

D'altra banda ja us puc avançar que l'edi-

ció 2005, d'acord amb el president del Casal, Sr. Docampo, té reservades les dates habituals i **us convoquem pel 25, 26 i 27 de novembre de 2005** esperant no tenir cap impediment per tirar endavant.

Francesc Rauet
ESPORT MOTOR CASTELLBISBAL

PD. Els reglaments —que mantindran els seus continguts gairebé iguals— els podreu trobar a la Web: www.esportmotorcastellbisbal.com

Congrés de puericantors

Anada al Congrés Internacional de Puericantores "Chorfestival" de la Escolania Parroquial de Sant Vicenç de Castellbisbal a Colònia (Alemanya).

L'Escolania de Sant Vicenç de Castellbisbal va anar al Congrés de Colònia formant part de la CORAL TRÀNSITUS format per: l'Escolania de la Sagrada Família, l'Escolania de Cervelló, l'Escolania de Castellbisbal i, el Cor Jove de l'Escolania Coral de Sant Agustí de Sabadell. Per preparar la nostra participació al Congrés vam fer diversos assajos conjunts. I el dia 10 de juliol del 2004 vam anar en avió cap a Alemanya.

Arribada a l'aeroport de Girona, trobada amb les altres escolanies i corals.

Enric Coma

La primera nit vam dormir de camí fins a Kevelaer on començava el Congrés.

En aquesta ciutat és on va ser la primera part del "CHORFESTIVAL". Els 6.000 cantaires que participaven al Congrés es van repartir per tot Alemanya de l'11 al 14 de juliol.

Kevelaer és una població que ha anat creixent al voltant d'una petita capella mariana on si venera una imatge de la Mare de Déu. Allí vam estar acollits, juntament amb l'Escolania de la Catedral de Sant Esteve de Bruges, pel cor del Santuari.

A l'endemà es va celebrar la Missa dels Pègrims, amb participació dels tres cors: el de Kevelaer, el de Bruges i el de Catalunya i a la tarda els tres cors vam celebrar un concert a l'Auditori de la població. L'endemà la premsa local i comarcal se'n va fer ressó, especialment de la nostra actuació. La premsa local titulava "L'himne dels catalans com a cant de comiat", ja que vam cantar "Els Segadors" al final del concert.

A l'endemà, una visita guiada per la població i, al vespre, un petit concert i la processó de les espelmes fins a la Capella de la Mare de Deu.

El dimecres vàrem anar cap a Colònia, l'alberg, i després a la Parròquia de Sant Severin, on vam rebre les acreditacions, una bossa, un picnic pel sopar i tiquets per la resta dels àpats.

Després, nosaltres des d'aquesta Parròquia i els altres, des de diferents parròquies de la ciutat, vam anar en processó, seguint una estrella, tots cap a la Catedral de Colònia. Érem 6.000 participants entre cantants, directors i acompanyants, provinents de 23 països, i de 4 continents diferents. Vam ser rebuts pel Cardenal-Arquebisbe de Colònia i va presidir la pregària d'obertura del congrés, davant les relíquies dels tres Reis Mags d'Orient que es veneren en aquella catedral.

A l'endemà, en un acte a l'aire lliure es va fer l'obertura civil del Congrés, una mica passada per aigua, ja que va ploure bastant.

A la tarda ens vam aplegar els catalans a fer la nostra Missa de les Nacions. Hi eren presents la nostra Coral Trànsitus, l'Escolania de Sant Esteve de la Garriga i la Coral Alba de Granollers.

A les 12 de la nit la nostra coral va par-

Una vista de la missa de clausura del Chorfestival, a la plaça Roncalli de Colònia.

ticipar a la pregària per la Pau on, durant tres dies, es va fer una pregària continua on s'anaven enllaçant diverses escolanies i corals de tot el món, i de tres en tres anaven fent una pregària de mitja hora.

Divendres al matí hi va haver un assaig general de la missa de clausura i a la tarda uns van fer una passejada pels parcs del Rhin i d'altres varen anar a assajar una de les més celebrades actuacions del Festival que es va fer al vespre. Un grup de Cant "a capella" va demanar la col·laboració de 101 cantaires homes. Després aquest Festival de música moderna es va acabar a dins la Catedral, que estava a les fosques, i tot d'una, al so d'una música espiritual, es va començar a il·luminar amb unes imatges projectades a les parets i sostres de la Catedral, que s'anava il·luminant gradualment, provocant un silenci expectant. El dissabte, recorregut turístic: famoses esglésies romàniques de Colònia, reconstruïdes després de quedar devastades per les bombes de la 2ª Guerra Mundial, Museu de la Xocolata, visita a la casa original de l'aigua de colònia "4711". A la tarda - vespre es va assistir als concerts de gala la Filharmònica de Colònia.

El diumenge Missa de Clausura amb participació dels 6.000 cantaires i presidida pel Cardenal-Arquebisbe. La missa va acabar, fins aquell moment a les portes de la Catedral a l'interior, on el President Internacional de Pueri Cantores i el President de la Federació Alemanya van cloure el Congrés agraint la participació dels 6.000 cantaires i convocant el proper Congrés a Roma, del 28 de desembre de 2005 a l'1 de gener de 2006.

El mateix dia anàrem a Düsseldorf per agafar l'avió i tornar cap a Castellbisbal.

Obres al temple

Entrevista a mossèn Jordi d'Arquer,
rector de la Parròquia de Sant Vicenç

Entrevista de
Montse Bargalló

Molta gent està sorpresa de com està canviant la imatge interna de l'Església Parroquial de Sant Vicenç de Castellbisbal. Per aquest motiu, així com per la pròxima inauguració d'aquest nou "look" de l'església el proper dia 22 de gener, dia de Sant Vicenç, patró de Castellbisbal, i consegüentment, Festa Major d'hivern, entrevistem al nostre mossèn per conèixer el què s'està fent en aquest edifici emblemàtic de la nostra població.

—Com va néixer la iniciativa d'aquestes reformes?

—Va néixer arrel de commemorar-se els 400 anys de la construcció de l'actual temple parroquial. La comunitat parroquial va creure oportú aprofitar aquesta efemèride per realitzar un ambiciós pla de restauració i rehabilitació de l'actual temple parroquial que era del tot necessàries. Això fou iniciativa de Mn. Jordi Carreter, el meu antecessor.

—Cap al 1998 es van engegar les obres de la primera fase, que es van enllestir al 2000 reformant l'exterior de l'església. Quines reformes, a part de les directament visibles es van fer?

—La primera fase va consistir en restaurar i rehabilitar la "pell" de l'edifici com deia l'arquitecte, és a dir, totes les façanes. I vam aprofitar per mecanitzar les campanes, i recuperar el portal de l'església (malmès durant la Guerra Civil). Col·locar vitralls on no n'hi havia, obra del Sr. Joan Vila Grau el qual ara està col·locant els vitralls del temple de la Sagrada Família de Barcelona.

—Quin cost ha tingut tot això?

—Han estat uns 40 milions de les antigues pessetes i el finançament ha estat possible amb ajudes del Bisbat (9 milions), de l'Ajuntament (5 milions), d'una herència (3,5 milions) i la resta (prop de 23 milions) ho han pagat els feligresos i veïns amb donatius, col·lectes, domiciliacions bancàries i la carretada de regals de Nadal i Reis. L'any 2004 ho vam acabar de pagar tot i per això hem començat la segona fase. Ha estat un esforç notable per part de la parròquia.

—Si no us fa res, podrien fer un recorregut per aquesta segona fase, per les diferents capelles i espais de l'església per veure què hi ha previst. Comencem per la sala del perdó, què s'hi farà?

—A l'anomenada sala del perdó, el projecte és el de convertir-la en un modest "Mu-

seu Parroquial" amb objectes d'orfebreria religiosa que ara conservem i que foren restaurats per l'exposició dels 400 anys pel Museu de la Pagesia.

—Seguint amb el recorregut, ens trobem amb la Capella de la Puríssima, es pensa fer-hi alguna cosa més?

—Aquest espai es transformarà en un confessionari, que tota església ha de tenir. També hi col·locarem, i aquesta és una novetat, el quadre de Santa Rita de l'ermita de Can Pedrerol de Dalt. Així estarà protegit i visible i per l'aplec el portarem a "casa seva".

—Al costat hi tenim una capella amb un gran nombre de sants i santes, per què?

—Aquests sants són objecte de culte per part dels feligresos de Castellbisbal: St. Jordi, el patró de Catalunya; St. Antoni, patró dels animals i els traginers; Sta. Llúcia, patrona de les bordadores i cosidores; St. Galderic, patró dels pagesos catalans; i la Mare de Déu del Carme, donació d'un particular i patrona de la gent del mar.

—Un canvi fantàstic és el que s'està operant a la Capella del Santíssim, guanyant un espai immens amb l'anul·lació del cambril. Per què s'ha fet tot això?

—El que hem és engrandir-la una mica. La nostra parròquia és petita i cal aprofitar tots els espais. Hi hem col·locat al Sagrat Cor perquè és la capella del Santíssim i l'eucaristia és el gest d'amor del Crist. També hi posarem els quadres que representen l'eucaristia i el lavatori dels peus. Tota ella tindrà un marcat caracter eucarístic. Serà el nostre humil homenatge en l'any de l'eucaristia promulgat pel Sant Pare Joan Pau II.

—A l'altar major, al presbiteri, s'hi poden observar molts canvis. Per què s'han fet?

—Realment al presbiteri s'hi han fet importants reformes. S'ha canviat el paviment.

PARRÒQUIA DE CASTELLBISBAL

S'ha col·locat un parament de fusta per donar-li calidesa. S'ha posat la seu (la cadira del capellà, el lloc des del qual predica) al lloc que li correspon i l'altar enmig del poble. L'ambó o lloc de proclamació de la Paraula de Déu s'ha fet fixe i hi haurà una imatge de Crist ressuscitat, obra de l'escultor Josep Ricart, que presidirà totes les celebracions. I s'ha restaurat la imatge de Sant Vicenç. El nostre patró ha recuperat la seva formosor.

El teníem una mica abandonat. També s'ha canviat de lloc la porta per facilitar l'accés a la sagristia on hi haurà un lavabo.

—A l'espai on estava ubicat el Sagrat Cor, que en realitat és el Baptisteri, quines reformes hi haurà?

—Aquí hi haurà un baptisteri nou, amb una petita piscina inclosa, amb unes ceràmiques amb escenes de la Bíblia referents a l'aigua com a font de salvació i la imatge del Sant Crist, ja que tots hem estat batejats en la mort i la resurrecció del Crist. Actualment hi està treballant l'escultor Xavier Martos.

—A la Capella de Sant Roc, hi podem veure els atlants que hi havia a l'antic retaule destruït per la Guerra Civil, què hi ha previst per aquest espai?

—En aquesta capella hi haurà la joia de la parròquia: les peces que es conserven del retaule barroc malmès durant la Guerra Civil. Són les quatre cariatídes que hi havia al portal, més l'Assumpta, St. Esteve, St Llorenç, i Jesús camí del calvari. I intentarem que ens cedeixin les peces que es conserven al Museu de Terrassa: St. Joan, Mare de Déu, i St. Vicenç predicant.

—Si seguim més enllà, hi ha un dels

espais més preuats pels castellbisbalencs com és l'altar Mare de Déu de Montserrat. Què hi ha realment previst?

—Res, policromar-lo i facilitar-ne la veneració.

—La inauguració de la segona fase es farà amb una gran festa el proper 22 de gener, diada de Sant Vicenç, què hi ha previst per tal event?

—Hem convidat al Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, a presidir l'eucaristia. I hem demanat a diferents escolanies que participin amb els seus cants. El fet de ser dissabte ho ha facilitat. Potser no estarà tot acabat, però així podrem fer tres inauguracions: per la Missa del Gall, per St. Vicenç i per la Festa Major d'Estiu.

—Ara i potser la més compromesa, mossèn Jordi, si l'església estava tant malament, com és que ningú no ha fet res fins ara, per què s'ha arribat a aquest extrem?

—Jo no en sé les causes, però les intueixo. Les principals les econòmiques. Els meus antecessors van anar estalviant per fer bossa i calia una excusa. La celebració dels 400 anys era l'adequada i els canvis m'ha portat a haver d'entomar un tema que feia temps que s'arrossegava. Això no és obra de ningú, sinó que és obra de tots.

—Mossèn, què n'espereu de tots aquests canvis?

—N'espero que com tots els temples ajudi a la pregària i a l'adoració. Els temples han de ser llocs on ens sigui fàcil estar amb el Senyor. Si tothom se'l sent com a propi i a tothom ajuda a viure la seva fe, tots els esforços hauran estat satisfactoris.

A la contraportada hi veureu el reportatge gràfic de l'interior de l'església després de les obres.

Casa de Andalucía de Castellbisbal

Entrevista de
Montse Bargalló a
Francisco Estepa,
actual presidente
de la Casa de Andalucía
de Castellbisbal

Hay Entidades que luchan por mantener vivas las tradiciones de sus respectivos lugares de origen en un esfuerzo de integración en la zona geográfica donde residen. Hoy nos encontramos con Francisco Estepa, presidente la Casa de Andalucía.

—Francisco (permíteme que te tutee dado que somos viejos conocidos y, a parte, esto es una conversación entre amigos), la primera pregunta será quizás la más lógica y poco original: ¿cuándo, cómo y por qué nació la Casa de Andalucía, la Entidad?

—Esto hace ya unos 26 años aproximadamente, fue fundada en 1977, incluso yo no estaba todavía en Castellbisbal, y aquí tengo el acta con los que han sido presidentes, vicepresidentes y demás ... Supongo que es por que los andaluces que vinieron hace a lo mejor 30 o 35 años intentaron organizar una fiesta con estilo andaluz, y entonces fueron juntando niños de una forma y de otra para hacer los bailes, para hacer los cantes, hicieron su pequeño local (que me parece que era por allí donde está la Relojería Pena). Y allí empezaron, haciendo sus coloquios flamencos, sus charlas y esas cosas.

—¿Y se reunían las familias enteras: padres, hijos, nietos, ...?

—Sí, era de todos. Porque ahora mismo, ... igual que antes, hay socios catalanes, hay socios de Castilla-La Mancha, hay catalanes que colaboran, hay cantaores que son catalanes y hay niñas que bailan catalanas... Bueno, niñas catalanas lo son todas puesto que estas niñas de 15 o 16 años ya han nacido aquí.

—¿Actualmente dónde estáis ubicados?

—Aquí en el Casal. A veces por la falta de espacio y dependiendo de la ocupación tenemos dificultades, las niñas tienen ahora unos bailes que dan muchas vueltas, entonces aquí no lo pueden hacer.

—¿Que hay que hacer para hacerse miembro de la Casa de Andalucía? ¿ Que ventajas tiene?

—Contactar con cualquier miembro de la Junta y hablar con el responsable de socios. Se paga una cuota de 36 euros al año, pero, por familia. Y además, los socios de la tercera edad están exentos de pago. Nosotros celebramos el "día del socio" en enero, con una merienda-cena en el local público que nos cedan, y también celebramos el "Día de Andalucía" el 28 de febrero, con un potaje en el parque de las Aguas, con nuestra fies-

ta, cantando, bailando... Y también celebramos la Romería del Sagrado Corazón, en el mes de Junio.

—¿En qué consiste esta Romería, qué se hace ese día?

—Ui!, ese día empezamos con la salida ... Bueno, se empieza una semana antes, arreglando la carroza, limpiando el santo, arreglándolo todo. Y esto consiste en que salimos de ahí, del local del "Cacaolat" (Calle San Miguel), montamos al Sagrado Corazón y vamos cantando por el pueblo, llegamos a la Iglesia, hacemos la misa rociera, continuamos cantando. Después vamos a Santa Rita (la ermita de Can Pedrerol de Dalt), donde estamos tres días comiendo, bebiendo y cantando. Se duerme muy poquito durante estos tres días. Luego el domingo, hacia las seis de la tarde, cuando ya el calor afloja un poquito, volvemos también cantando.

—En esta romería, ¿puede participar cualquier persona? o está reservada solo para miembros de la Entidad?

—La Casa de Andalucía todo lo que hace es popular: no cobra una entrada, no cobra nada, todo lo que hace es de ámbito cultural y para todos

A veces han venido artistas y nos han dicho "Con esta sala que tenéis podría venir fulano de tal y con una entrada de X..." y yo siempre les digo "No, no, yo no puedo poner entradas, si quieres que venga este señor, habla con el Casal y tráelo. Lo único que podemos hacer es que si quieres que cante el Coro o bailen las niñas, se hace siendo tú el responsable.

—¿Y qué otras actividades realizáis como Casa de Andalucía?

—Nosotros hacemos una actividad cada mes en Castellbisbal y otra fuera (hacemos una salida y una entrada), una especie de intercambio con otras entidades de otras poblaciones (llegando hasta Vic, Mataró, ...). También tenemos un día especial que dedicamos a los abuelos. Esto hace ya muchísimos años que se hacía allí en la Casa de Andalucía, con unos pocos de abuelos, a nivel local. Pero nosotros hace cinco o seis años que dijimos que tanto derecho tenía el abuelo que esta-

ACTUACIONES PREVISTAS EN EL PRIMER SEMESTRE DEL 2005

EN CASTELLBISBAL

21/01/2005

Fiesta Mayor de Castellbisbal

12/02/2005

Actuaciones:
CA de Sevilla (Sant Boi);
Casa de Málaga
(Santa Coloma de Gramanet)

19/03/2005

Actuaciones:
La Segarra (Cornellà)
(Casa de Extremadura);
AAVV Can Oriol (Rubí)

19/04/2005

Actuaciones:
Priego de Córdoba
(Terrassa);
Luís de Córdoba
(Sant Feliu de Llobregat)

23/04/2005

Festival para la tercera edad.

14/05/2005

Cruz de Mayo
(Casal Cultural)

Junio

Romería Sagrado Corazón (no se sabe el día)

EN OTRAS POBLACIONES

16/01/2005

CA Sevilla
(Sant Boi de Llobregat).

19/02/2005

Priego de Córdoba (Terrassa)

12/03/2005

Luís de Córdoba
(Sant Feliu de Llobregat)

28/05/2005

Vilanova del Camí
(Igualada), conjuntamente con siete coros más.

ba en las urbanizaciones que los del pueblo y lo abrimos. Ahora ya son mil y pico de abuelos.

—También tengo entendido que también habeis hecho algún acto en beneficio de la Iglesia Parroquial?

—Esto surgió porque como es una casa que siempre hemos tenido abierta. Mira, ni soy creyente ni dejo de serlo, pero no hemos tenido nunca problemas de ninguna clase, y pensamos que con los beneficios que pudiésemos sacar de un festival, con sus rifas,... quede para las obras de la Parroquia.

—¿Dentro de la Entidad, de Casa de Andalucía, ¿qué grupos hay?

—Grupos de actuación tenemos, el Cuerpo de Baile, y el Coro Rociero, y los músicos que también los consideramos parte del coro. Para mí de los más importantes, sin desmerecer a los demás, es un cuadro de baile que tenemos que, no es por decirlo yo, pero anoche mismo estuvimos en Bellvitge y la gente quedo alucinada con sus bailes pues tienen unas coreografías muy bonitas. Tenemos dos cuadros, uno que es "Zona caí", que es el cuadro oficial, y luego está "Acara", donde está el Matías que ha quedado solo, pero entre él

y las niñas hacen un cuadro que queda muy bien.

—Bien, la idea del Coro rociero, ¿cómo nació la idea de crearlo?

—Ja, ja. Ui si yo te lo dijera, ... Nació hace unos tres años en el Día de Andalucía, estábamos comiendo y así, medio en broma, comentamos de hacer un coro ... ¿y mira la broma dónde ha llegado!. A ver, es que ¿sabes qué pasa?, que para la Romería un año tuvimos muchos problemas y no encontrábamos coro para venir. Y al otro año vino un coro con cuatro o cinco (que era muy pobre) y entonces, a raíz de ahí, pensé: "50.000 Ptas que venían cobrando y cuatro ahí dando, ... pues vamos a ver si nos organizamos..." y fuimos ahí trabajando, juntándonos veintitantos que somos hasta hacer lo que hoy se ve.

—Estepa, ya para acabar, la pregunta que, por sistema estoy haciendo a las Entidades: ¿Cómo ves el futuro de Casa de Andalucía, o cómo te gustaría verla aquí en Castellbisbal?

—Pues me gustaría con muchos niños pequeños bailando, por que si se tiene sala pero no personal que la use tampoco hacemos nada.

COMENTARI

Y hasta aquí lo que ha dado esta charla que podría haberse alargado mucho más dado el carácter afable y cortés de Francisco al que quiero agradecer su gentileza y trato exquisito durante la misma que se ha realizado de forma distendida. Y como dicen los cocineros por televisión "Lástima que no se puedan oler los platos", pues "Lástima que no podamos transmitir ese acento andaluz que personas como Francisco tienen con su gracia i salero que, cuando hablan, parece que alegren el ambiente. De nuevo, gracias.

L'ESPAI DE LA FINESTRA

Des d'aquestes pàgines us convidem a publicar els vostres escrits i cartes, on podeu parlar de tot el que vulgueu, donar opinions, fer denúncies, proposar idees, fins i tot posar-nos verds. Aquí disposeu del vostre espai.

Us hi esperem a tots

Les cartes i textos han d'estar escrits a màquina i portar la signatura amb el nom i cognoms de l'autor. També *La Finestra* es reserva el dret de resumir o extractar el contingut d'aquells escrits que per la seva extensió consideri oportú.

L'arbre del carrer Sant Lluc

El passat dimecres 22 de desembre, jardiners de la brigada municipal, tallaven un arbre del jardí que hi ha a la cantonada dels carrers Sant Mateu amb el carrer Sant Lluc. Aquest arbre, així com d'altres que creixen en aquest jardí, els va plantar i cuidar un veí ja fa més de dinou anys. Aleshores el carrer Sant Lluc no era res més que un terraplè, que a l'estiu ens omplia de pols, i quan plovia ens hi colgavem en el fang. Ara ja fa més de dos anys que afortunadament van finalitzar les obres perquè aquest carrer fos com qualsevol altre del poble. Però ens ha durat molt poc l'alegria. Algú ha decidit que aquell arbre, que uns quants veïns vam ajudar a créixer regant-lo, i que uns altres, savis pagesos, van deixar-hi una estona de tant en tant per podar-lo i tenir-lo arreglat, allà es veu que no s'hi podia estar. Durant prop de vint anys, aquest arbre ens havia ajudat a tots plegats a fer que aquell terraplè que era el carrer Sant Lluc, tingués una mirada una mica més amable. I aquest ha estat el seu final, algú decidia tombar-lo d'un cop de serra, davant la incrèdula mirada de veïns i viants, tots indignats. Ironícament, el consistori, darrerament ha celebrat el redescobert Dia de l'Arbre, ves per on, al terreny on s'ha de construir la nova escola, tot just un tros més avall d'on hi ha aquest jardinet. I és que això tampoc no té gaire explicació perquè aquests mateixos jardiners de l'ajuntament, ara passen jornades senceres tenint cura d'arbres que,

aquests sí, han d'anar fora d'allà. Som cada cop més els que això tampoc no ho entenem. L'Ajuntament primer planta arbres per tot arreu, com si ningú no ho hagués fet mai abans, i després en talla un altre que no feia cap mal, en un jardí del mig del poble. Inexplicable. Animo a tothom que els ho preguntis, a mí, fins ara, encara no m'han contestat. Sóc el primer en procurar tenir cura del medi ambient, no perquè m'ho digui ningú, sino perquè crec que no fer-ho escapa a tota lògica i sentit comú, aquest que a algú li fa tanta falta. Espero que la propera vegada que algú engegui una serra mecànica, abans s'hagin rumiat bé les coses, encara ens deforestaran tot el parc de l'Ermita, aquells arbres també rondan la vintena d'anys... que fa que uns altres el van plantar.

Jesús Las Comas

Què és el civisme?

Hi ha una cançó que diu: ¿Què volen aquesta gent que truquen de matinada? I jo em pregunto, ¿què són aquesta gent que deixen que els gossos facin les seves necessitats al mig d'una vorera o davant d'una porta, per ser més clars, allà on els surt? I, ¿dels que dipositen qualsevol deixalla davant mateix dels contenidors, fins i tot, davant d'un gran mural que ho prohibeix, i ens avisa d'una sanció econòmica? O, ¿què en podem dir d'aquells que es

dediquen a fer malbé el mobiliari urbà?, (que per cert també el paguen ells). I ¿què dir d'alguns cotxes que amb la música a tot drap, encara que sigui en un horari que pot molestar a d'altra gent? ¿Com podem qualificar a aquesta mena de gent?, ¿d'incívics?, ¿de gamberros?, o senzillament, ¿d'inconscients? Conviure en civisme es un bé per a tots.

R.J.

El ruc català

A dia d'avui uns dos-cents rucs componen la totalitat de la raça.

La nostra entitat dins els actes de la Festa Major d'estiu i seguint la nostra tasca de promoure la cultura del nostre país, varem exhibir una mostra viva del "ruc català" i d'aquesta manera donar informació dels fets originaris d'aquesta raça, com a símbol emergent de la nostra terra.

El Ruc Català té com a principal característica la seva gran fortalesa que li permet transportar grans càrregues en llargues travessies sense un senyal de debilitat. El ruc autòcton català és el més gran de la seva raça i el seu pelatge brillant en els mesos d'estiu fa d'ell un animal difícil d'igualar. Per la

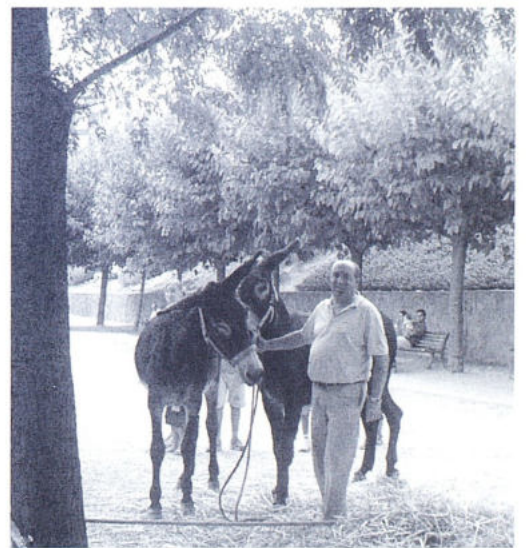
seva gran envergadura i resistència era exportat a molts països on, a poc a poc, i amb la industrialització ha anat desapareixent. Avui en dia queden uns pocs exemplars, essent així immediatament necessària la seva recuperació com raça autòctona i emblemàtica de Catalunya.

Des de la Universitat es va iniciar el projecte, recollint exemplars d'aquesta espècie entre particulars, associacions i eugades de l'exèrcit de terra i per tota la geografia catalana. Un cop adquirits aquests exemplars, el projecte continuà amb un estudi minuciós de la fisiologia del ruc català autòcton per a aprendre totes les qualitats i peculiaritats d'aquesta raça. En la UAB s'ha aconseguit, per primera vegada, mitjançant inseminació artificial, la reproducció d'un ruc autòcton català.

A dia d'avui uns dos-cents rucs componen la totalitat de la raça. D'aquests animals, més de trenta han passat pel Departament de Reproducció de la UAB.

El Futur del nombre d'individus a dia d'avui és molt prometedor ja que, gràcies a la gran tasca de molts professionals, i el suport de les institucions s'està començant a recuperar la població d'aquesta espècie d'una manera uniforme.

Agraïm a la Facultat de Veterinària de la Universitat Autònoma de Bellaterra, que hagi volgut deixar-nos dos exemplars i donar-nos informació de la seva tasca de conservació d'aquesta espècie autòctona.

Petites cròniques de viatges entre amics

Amics de Castellbisbal

Sortida La Vajol Museu Dalí

L'Associació "Amics de Castellbisbal" té com a finalitat, entre altres, aprofundir i co-

nèixer millor la història del nostre poble català. En conseqüència la nostra associació organitzar una sortida a La Vajol i al Museu Dalí. A La Vajol vam poder estar al indret on s'han viscut tantes i tantes històries personals i històriques que han marcat el sentir del nostre poble. Després, en un context totalment diferent, vam visitar el Museu Dalí de Figueres, on vam gaudir de l'obra del genial pintor català, en el context de la celebració de l'any Dalí.

Un bon dinar i una passejada pels carrers i places de Figueres. Fou un dia ben complert, i malgrat que hi van haver alguns fallades de tipus organitzatiu, a Figueres ens vam poder refer amb la col·laboració d'una guia turística, que ens va fer una visita molt i molt agradable, amb una passejada gratificant. Per tant, gràcies Carme!

Sortida al Delta de l'Ebre

La nostra associació va organitzar per als socis i els amics una anada al Delta de l'Ebre. El diumenge 17 d'octubre del 2004, a les 07:30 hores sortim en autocar de l'Avinguda

Gaudí, direcció al Delta. En arribar, hem visitat l'«Ecomuseu»: molt interessant!!. Vam conèixer la vida de la gent del Delta. La Isabel (la nostra guia) ens ha fet una explicació d'allò més amena. Ens explicà la manera de tenir cura de l'arròs, els estris del camp, les cases fetes de canyes i fang per aprofitar el que es tenia, ... Tot plegat, ens feia pendre consciència de com està canviant la vida al camp!!!.

Seguidament, un petit viatge en barca per l'Ebre. Algú va dir: "afineu bé la vista i podreu veure tot d'aus que estan de pas cap al bon temps!!".

Un bon dinar, una llarga sobretaula en bona companyia i un passeig per la Imperial Tarraco per poder alleugerir el dinar.

Tothom content i ja n'esperem un altre. FINS BEN AVIAT!!

Un embut per democràcia

Per celebrar i commemorar la Diada Nacional de Catalunya, l'once de Setembre el nostre grup va enlairar una gran senyera de 20 mts. de llargada al Turó de la Verdulaga, moment en el qual vam entonar el nostre himne, els "Els segadors". Per al nostre grup la Diada ha de ser una festa en cadascun dels pobles de Catalunya. Ha de ser un dia on autoafirmem i manifestem el nostre desig de seguir avançant any rera any en la cohesió, respecte i consolidació de la nostra llengua, cultura, drets, i reflectint la voluntat colectiva del poble català.

La nostra adreça on ens podeu fer arribar els vostres escrits és:

**Grup Municipal
Convergència i Unió**
C/ Sant Marc, 11
08755 Castellbisbal

No!, no!, no!, és la resposta que hem rebut a moltes de les nostres propostes, i unes respostes, malauradament dolentes per a la població. Són moltes les ocasions que hem defensat punts de vista amb criteris diferents, però voldria recordar-ne especialment unes quantes i que són de vital interès per a la nostra població. L'últim, i més descarat, fou en el darrer Ple. Tots sabem que la nostra població no està pas lliure de drogues. Vam presentar una moció per crear una comissió per intentar combatre aquesta xacra social, i la resposta una vegada més no!, no!, i no! I no demanàvem res, tant sols oferíem el nostre ajut i solidaritat.

No voldríem oblidar-nos de fer un repàs a la política més social. Nosaltres parlàvem d'una llar d'avis. Avui l'actual grup de govern alça la senyera (que també en parlarem de la senyera) de que ja té una llar d'avis, mentida! Per a nosaltres no arriba ni tan sols al que ja hi havia a l'espai de la plaça. És més aviat un trist aparcament de gent gran, encarat al vent de Montserrat. Si això és una llar d'avis, que baixi Déu i ho vegi.

Tampoc voldríem deixar passar l'ocasió sense manifestar el nostre rebuig a la forma i a la manera com s'ha fet el tancament del carrer Major. Hores d'ara ja no volem dir el bo o dolent que és, que opinin els seus veïns. Sí, ja poden parlar de la falta de mesures correctores. Com sempre hem començat la casa per la teulada, hem tancat el carrer i no hi ha aparcaments, i a sobre els que hi haurà seran de pagament.

També volem parlar de l'impost de l'I.B.I. "Impost de Béns Inmobles" que augmenta prop d'un 10%, augment al qual hi hem de sumar la revisió cadastral, una mostra més de l'afany recaptador d'aquest ajuntament solidari.

Ja que parlem de solidaritat trobem a faltar un gest humanitari amb totes les víctimes del passat Dia de Sant Esteve, arrel del Tsunami. Crec que a dia d'avui no s'ha fet res. Segur que tots nosaltres voldríem fer més del que s'ha fet. ¿Per què no donar el sou de tots els polítics del mes de desembre, per dir quelcom, i obrir un compte pels afectats?

Abans hem parlat de la senyera. Volem recordar que ja en la passada diada del 2003

vam presentar una moció perquè l'ajuntament publicués un ban demanant que es pengessin senyeres als balcons. Han fet falta no una instància, sinó dues, ja que aquest any en vam presentar una altra el dia 1/9/2004. Per sort han rectificat.

Aquest any l'actual grup de govern presenta com a gran projecte el "Parc de l'Ermita". Cal que fem memòria, i sapiguem que aquest parc el financia l'empresa CELSA, que ha fet una donació de prop de 850.000 Euros, que traduït en pessetes són prop de 140 milions.

Volem pensar que aquesta donació no té res a veure amb la requalificació del polígon de Can Cases del Riu, que ha deixat de ser un polígon d'indústria-jardí, per passar a ser un polígon d'una sola indústria, on es passa de 9 metres d'alçada edificable, a 15 metres. Som els primers que volem que es respectin les lleis, però no que es facin les lleis a mida de cadascú.

Tampoc volem passar de llarg sense parlar de la nova normativa viària, on s'aprova entre altres coses que els peatons han de circular en un sol sentit de la vorera. Coses com aquestes se'ns fan difícils d'entendre.

Ah!, i els joves, que no pateixin, que ja tenen un logo per a la nova regidoria. Esperem que això sigui el començament de quelcom més que no siguin subvencions puntuals. I que passin a ser de veritat una sèrie d'activitats, que fomentin tots els valors que avui falten a la nostra societat.

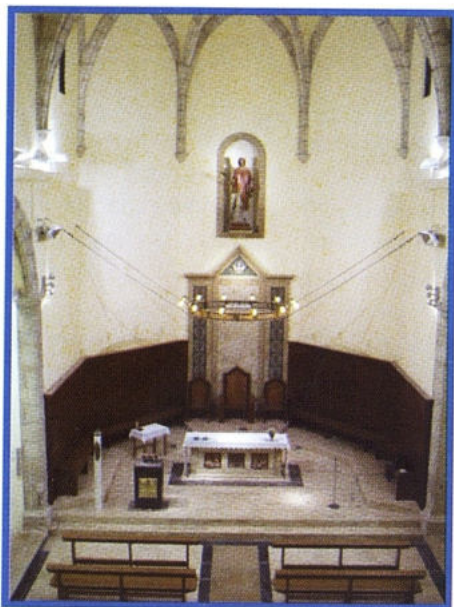
Tambe volem agrair a totes les persones i entitats que ja han escrit a la nostra revista. Volem recordar que restem a la vostra disposició pel que necessiteu, tant a nivell polític, com a nivell de mitjà de difusió, ja que disposem de pocs mitjans en el nostre municipi.

Arrel d'aquestes paraules també volem recordar que vam demanar una emissora de ràdio pel nostre municipi i l'actual grup de govern, en un acte més de control de l'informació, va votar en contra. I així podríem seguir tot el que volgüeu.

Ja veieu: No!, no!, no! és la resposta a qualsevol proposta, encara que sigui bona i beneficiosa pel poble. Què hi farem!

REPORTATGE GRÀFIC

L'interior de l'església després de les obres.

Vista actual de la nau central des del cor.

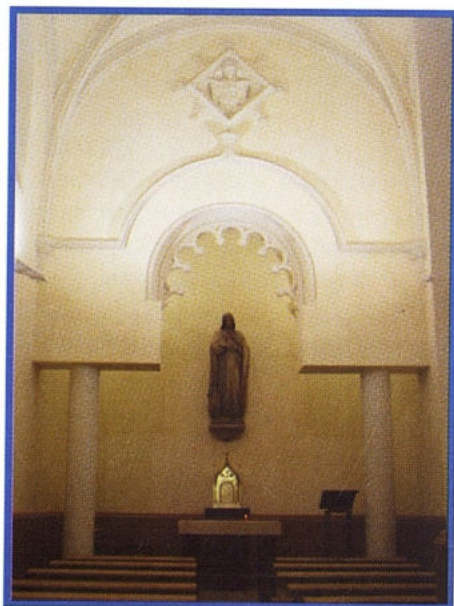
Vista de la nau central abans de les obres.

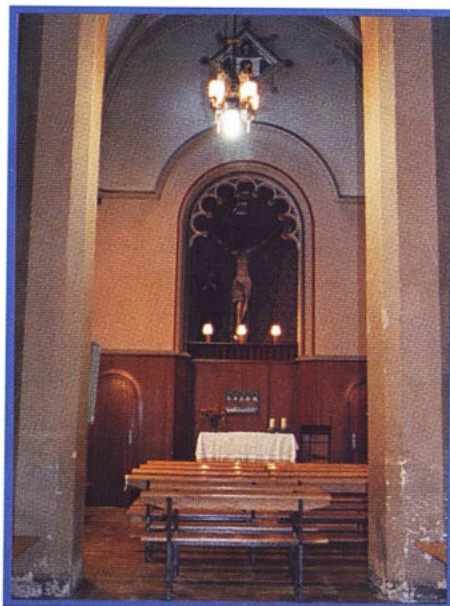
Rosassa de la façana principal.

Vitrall de la façana lateral.

Vista actual de l'Altar del Santíssim.

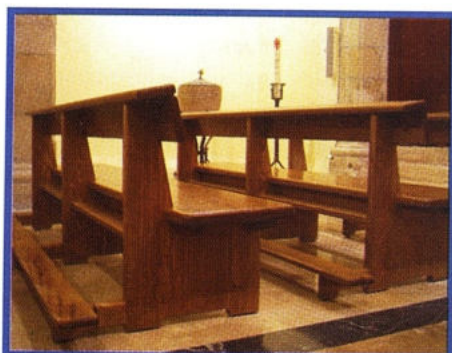
Vista de l'Altar del Santíssim abans de les obres.

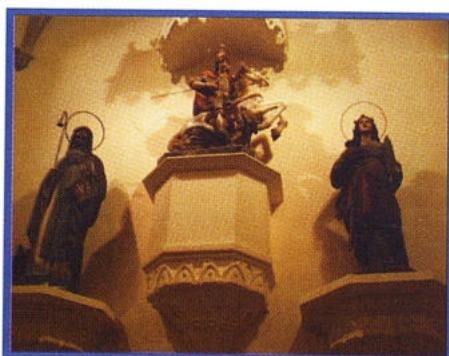
Detall del presbiteri.

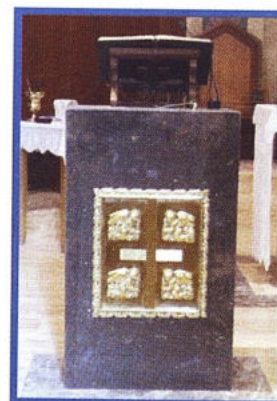
Detall de la barana del cor.

Nous bancs de la nau central de l'església.

Imatge de Sant Jordi en un altar lateral.

Nou ambó de l'altar principal.